

המאור שבתורה

מעט מן האור דומה הרבה מן המושך

כל הזכויות שמורות

שבת יג' שבט התשפ"ו			
הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת	י-ם
16:56	17:47	18:24	
16:54	17:45	18:19	ת"א
16:54	17:46	18:19	חיפה
16:56	17:48	18:23	ב"ש

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

דעת קהל - מה שאנשים חושבים שאנשים חושבים...

אנו רגילים להסתכל על המציאות על פי המושגים

שאנו רגילים אליהם בלבד, כך אנו מסתכלים על אחרים, וכך אנו מנסים להסתכל על הבורא.

ישנם כאלה שכאשר הם **נתקלים** בצווי שציוה בורא עולם והם אינם מסוגלים להבינו, הנטייה שלהם היא לומר שדבר זה אינו מתקבל על הדעת. נטייה זו נובעת מכך שאנו מסתכלים על הדברים בנקודת ראותנו **המצומצמת** בלבד, ובנקודת מבט זו באמת לא ניתן להבין. חשוב להביט על הדברים מנקודת מבט רחבה מתוך הבנה שמבטנו הצר לא יכול להבין הכל.

חשבתי על מעשי... שנה אחת עבר הגאון רבי אליהו לאפיאן זצ"ל ניתוח בעיניו. בעת הניתוח

עלה לחץ דמו והיה בסכנה רבה עד שאמרו עלי ותהילים בישיבות ובחסדי ה' ניצל. הרופאים טענו כי כשנכנס לניתוח הכל היה כשורה, וכי אינם יודעים את סיבת הדבר. אחרי שנים אחדות שוב עבר ניתוח נוסף, וכולם **חרדו לגורלו**, שמא שוב יעלה לחץ הדם.

הרגיעם הרב: "אל תחששו. לפני הניתוח הקודם חשבתי, הרי כעת דנים אותי למעלה, ולכן עלי לעשות תשובה. התחלתי לחשוב על מעשי בעבר, מגיל שתים עשרה ועד עכשיו (הרב היה כבר בגיל גבורות). וכאשר חשבתי על עברי, פחדתי מאד ולחץ דמי עלה. אבל **כעת**, אינני חושב כלל כדי לא להסתכן, ובעז"ה יעבור הניתוח בשלום..." וכך היה.

אין זה מספיק לאהוב את ה',
עליך לאהוב גם את
עם ישראל.
אהבת האב וכן הבנים.

בגדי שבת של אדמו"ר הבבא

סאלי זצ"ל היו כולם לבנים, מכף רגל ועד ראש, שלא כבגדי החול שלו, שהעליונים שבהם, היו בדרך כלל שחורים ואפורים. האדמו"ר הקפיד על לבושו, שיהיה כמו בזמן אבותינו, והיו לו שמונה עשרה בגדים, כמו שמוזכר בגמרא בשבת, פרק כל כתבי דף ק"כ ע"ה.

רבי יוסי מפרט שם את שמונה עשר הבגדים,

שנהגו ללבוש, שכללו את האיצטלא דרבנן, מחשיא, קמיוא, חגורות וסודר לכסות את הראש, וכו',

האדמו"ר הקפיד תמיד על בגדיו שלא **תשתנה צורתם**,

גם בעלותו ארצה, מקום בו סגנון הלבוש היה שונה לחלוטין.

לעילוי נשמת רחל (רשל) אלבו
בת קלרה ואליהו

תמונה שהרב יובל רוצה

השפה היא
נקודת המפגש
בין הגוף לנשמה.

שח זקן אחד

שיח'י שבהיותו צעיר, היה אחד כזה שהתקשה להשיב שלום לכל אחד ואף שרבנו **בן ציון אבא שאול** זצ"ל קדמו לשלום לא היה משיב לו שלום, ובלא טעם! ורבנו יום יום היה אומר לו שלום.

וכשנשאל רבנו, אדם זה שאתה אומר לו שלום **אינו משיב** לך שלום, מדוע אתה רודף לומר לו שלום? לא ענה תשובה, סתם ולא פירש והמשיך באמירת שלום, עד שביום מן הימים אחר חודשים ארוכים מאוד, נשבר, **והיה לאהובו** של רבנו זצ"ל.

למד ליהנות
מהיופי, הנעימות,
העוצמה,

החכמה
והמשמעות האין
סופיים של מי
שברא אותנו

הקריאות לפיטוריו של המאמן הוותיק גברו והלכו. מאז הכישלון במשחק החוץ הגדול לקראת האליפות, החלו קריאות חוזרות ונשנות לפטר את מאמן הקבוצה. בשונה מתמיד, הקריאות לא הגיעו מהיציעים, **השחקנים**. הם היו המוקד לרעש. הכול התחיל בחדר ההלבשה אחרי המשחק הגדול. רונן, זה אישי ואחרי המשחק והכישלון הצורב הוא התחיל **להתסיס** את השחקנים האחרים ולפעול להדחתו של המאמן. המאמן שידע לזהות את הלכי הנפש בקבוצה שם לב שמשוה מתרחש, הקריאות שיצאו מחדרי ההלבשה הגיעו לחלונות הגבוהים וזלגו גם לאוזניו של המאמן. בירור קצר שערך הוביל אותו לרונן הבחור שאחראי לכל המהומה. ואז הוא נזכר במה שהיה רק לפני חמש שנים. זו הייתה קבוצת כדורגל נחשלת באחת מערי הפריפריה, קבוצה של נערים מבתי הרוסים התקבצו בשעות אחר הצהריים למגרש המשחקים ופיתחו אשליות על קריירה בתחום, הם ידעו לבעוט בכדור אבל שום דבר מעבר לזה, לחלום שלהם לא היה סיכוי להתגשם. ואז הגיע המושיע. איכשהו התגלגלה השמועה על הקבוצה הנחשלת, **והמאמן** הוותיק של קבוצת העל החליט לקחת את הקבוצה כפרויקט. הוא היה מגיע פעם בשבוע ומשקיע בהם את כל הנשמה, הוא לימד אותם לשחק, לבעוט, להגן, ולתקוף. הוא גיבש אותם והעלה אותם לרמה גבוהה, הם הפכו מסתם קבוצת מגרש, לקבוצה נחשבת על מפת המשחקים הארצית, ושחקני הקבוצה הפכו למבוקשים בקבוצות נחשבות בליגה הארצית. **הכי קשה** היה לעבוד עם רונן, הוא נזכר, רונן היה פרויקט אמיתי, הבחור לא ידע אפילו איך מחזיקים כדור, הוא בקושי הכיר את ההבדל בין כדורגל לכדורסל, אבל הוא היה שם במגרש יחד עם כל החברים, והמאמן ראה בו חלק מפרויקט החינוך שלו, והוא השקיע בו את כל הנשמה. היום רונן משחק בקבוצה הטובה ביותר בארץ, ובוטע היטב בכדור. והיום רונן בועט גם במי שנתן לו את הכול. רונן שכח ממי הוא קיבל את כל מה שיש לו. רונן שכח מי קידם אותו, מי לימד אותו בכלל להחזיק כדור.

רונן כנראה גם לא למד תנ"ך. אם היה לומד אולי היה מקבל השראה מהפסוק
'הַשֹּׁמֵר לֶךְ פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ וְנָרַם לְבָבְךָ וְשָׁכַחְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ הַמּוֹצִיאָךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּתֵי עַבְדִּים...
כמה אדם צריך להיזהר ולהישמר **לא להיות כפוי טובה** להורים לאישה וקל וחומר לבורא עולם (העורך)

אפילו רשע גמור כל חייו ועשה תשובה באחרונה – אין מוכידין לו שוב רשעו.

באו לספר לגאון רבי יהודה

צדקה זצ"ל כי מישוהו מדבר בו סרה. השיב הרב: "מחול לו, גם על מה שדבר עלי בעבר גם על מה שידבר עלי מכאן והלאה, **הנני מחול לו כבר מעכשיו**..." ולא התעניין כלל מי הוא המדבר ומה היו דבריו...

כי זאת עלינו להבין שנתן הקב"ה ליצר הרע נח שלטון וממשלה,

ושואף להגשים את שלטונו ולכן בדברים החמורים שבהם הריח מרובה משקיע את כל כוחותיו כדי לזכות ולנצח.

דרכו של רבי מוטלה

מרחמסטר-וקא

זצ"ל הייתה להסתיר את המופתים והישועות לבל יחשוב מישוהו שהישועה קשורה אליו. פעם אמר לאחד ממקורביו: הרופאים היום אינם יודעים כלום... **התקשר אלי** היום אחד ממכירי מארה"ב, וברוב צער הוא מספר לי שאירע להם אסון גדול במשפחה...

כיצד עשו צילום לביתו וראו מה שראו... והנה אמרתי לו לעשות צילום חוזר והוא יצא נקי לגמרי.

לפני קבלת התורה, נאמר: "ויחן שם ישראל נגד ההר", המילה "ויחן", נאמרת כאן **בלשון יחיד** במקום לומר "ויחננו". חז"ל רואים בכך רמז לאחדות של עם ישראל באותו זמן, ואומרים כי בניגוד לכל החניות שבהן חנו ישראל מתוך מריבה וחילוקי דעות, הרי שחניה זו למולו של הר סיני, הייתה **כאיש אחד בלב אחד**. מהו המיוחד בחניה זו? מה העלים את המריבות והביא את האחדות? איך נמוגו חילוקי הדעות והתגמדו אל מול ההר הנמוך הזה? המשכו של הפסוק הוא התשובה: "נגד ההר". ההר ומה שהוא מסמל, שהוא שנטע בהם את תחושת האחדות, הוא שהביא אותם לקירוב לבבות ולשלמות רעיונית אחת, "כאיש אחד בלב אחד".

אל מול הר סיני, הגיע העם הגדול הזה המורכב משניים עשר שבטים שונים, ומאות אלפי אנשים, אל ההבנה שיש משהו מיוחד שמאחד אותם. הנאמנות לקדוש ברוך הוא, שם, למרגלות ההר, **עמדו כולם ברצון** משותף וקיבלו את התורה, התורה היא זו שחיברה אותם וקיישה אותם זה לזה, והפכה אותם לעם אחד לאיש אחד אחד בלב אחד. אפשר לדבר על שלום, על פיוס, על סובלנות וסבלנות, כל אלו ערכים נפלאים כשלעצמם. אך כדי לדבר על אחדות אמיתית, צריך קודם כל לעמוד מול ההר, להכיר במשותף האמיתי בין כל הנפרדים, ורק אז יש סיכוי לאחדות אמיתית.

בבית הספר

רוצים ש:

נקום בבוקר כמו תרנגולים, נסחב תיקים כמו חמורים, נהיה חרוצים כמו נמלים, נעתיק מהלוח כמו קופים, נהיה בשקט כמו דגים, ואז מתלוננים שאנחנו מתנהגים כמו חיות!

מספר בחורים

ניגשו אל המשגיח רבי **מאיר חדר** זצ"ל בבקשה לטפל בתלמיד מסוים. טיפול זה צריך להעשות – לדעתם – באופן דחוף, כי העניין חמור.

אני יודע שהדבר **דחוף ביותר** – ענה להם – אני יודע שהדבר דחוף כל כך, שמשום כך רצוי דווקא שאחכה עד **שאפגוש** את הבחור במקרה, רק אז אוכל לומר לו, את כל מה שיש לומר, מבלי לחשוש שאקלקל...

בואו והצטרפו לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

משולחן גבוה

"ויהי בשלח פרעה את העם"

אומרים רבותינו: "דבר זה מסורת בידינו מאנשי כנסת הגדולה: כל מקום שנאמר **"ויהי"** אינו אלא לשון צער. וכל מקום שנאמר **"ויהי"** הוא לשון שמחה". (מגילה י). אם כן, יש להבין אז מדוע נאמר בתחילת הפרשה **"ויהי"**, שהוא לשון צער? אדרבה, פה היה צריך לומר **"ויהי"** שהוא לשון של שמחה? הרי עם ישראל שהיו עבדים בארץ מצרים, השתחררו מהעבדות ויצאו לחרות, ויש כאן שמחה גדולה, אז מדוע כאן נאמר לשון צער **"ויהי בשלח פרעה את העם"**? יש מבארים: שהצער הזה היה לפרעה ולא לישראל, **"ויהי בשלח פרעה את העם"**, לפרעה עצמו היה הצער ששלח את בני ישראל, הוא צעק את ה"ויהי" וי... ה...! פרעה לא הכיר את עוצמתם של בני ישראל בחיותם בארצו, הוא נתן להם לעשות דברים פעוטים ופשוטים ולא העריך את השכל היהודי, את הכישורים של האומה היהודית. הוא שם אותם כעבדים פשוטים נרעעים לבנות את פיתום ורעמסס ולהרוס אותם יום יום. זו היתה עבודת עם ישראל בארץ מצרים.

לא ליצור איזה דבר שיש ממנו הנאה, אפילו לאומה המצרית. אך כאשר ישראל יצאו מארץ מצרים, אז הכיר פרעה מה היתה גדולתה של האומה היהודית הזאת. איזה עם בעל כישורים, איזה עם בעל עוצמה, איזה עם בעל אחדות. 'חבל שלא ניצלתי אותם כשהיו פה בארץ מצרים'. אז **"ויהי בשלח פרעה את העם"**, היה צער גדול לפרעה, כששלח את עם ישראל, אז הצער הוא של פרעה. עיניי להם ולא יראו...!

אבל ישנו ביאור יותר עמוק, **"ויהי בשלח פרעה את העם"**, מה כוונת הפסוק? הצער הוא שיש מעם ישראל החושבים: **"מי שלח אותנו?"** "פרעה, פרעה גירש אותנו", וכמו שנאמר: **"קומו צאו מתוך עמי גם אתם... ותחזקו מצרים לשלחם כי אמרו כולנו מתים"**, אז לכאורה המחשבה היא: מי הוציא את בני ישראל מארץ מצרים? הוי אומר, פרעה... הוא גירש אותם מארץ מצרים... וזהו ביאור הפסוק: **"ויהי בשלח פרעה את העם"** – שהעם חושבים שפרעה הוציא אותם... ולא מסתכלים ולא מתבוננים שיציאתם מארץ מצרים היתה על ידי רצון השם יתברך, ולא על ידי רצונו של פרעה, ולכן **"ויהי"** – לשון צער!

שבת שלום ואורח לכל בית ישראל

הפחד עוזר לך לעשות מה שנכון, ולא מה שהחברה חושבת שנכון.

בית בירושלים הרה"ק בעל ה"שמוח משה" זיע"א לא הסיח את דעתו מן **הגאולה השלימה** אפילו לרגע אחד. בכל פעם, כשהיה שומע רעש מן הרחוב, היה שואל: נו, האם משיח בא? פעם בא אליו אחד מחסידיו והציע לו לרכוש בית. **נתכרכמו פניו** של הרבי מרוב צער והשיב לו: "וכי מדוע עלי לקנות בית בארץ נכר, הרי עוד מעט יבוא המשיח ואז אקנה לי בית בירושלים עיר הקודש!"

איש אחד, שנסע במחלקה הראשונה ברכבת, הוציא סיגריה והתחיל לעשן להנאתו. "סלח לי", העיר לו אחד הנוסעים, "זה קרון של לא מעשנים". "אני יודע", הוא השיב והמשיך לעשן. השני מתעצבן, יצא מהקרון וחזר כשהוא מלווה בכרטיסן. "אסור לעשן פה", אמר לו הכרטיסן, "האדון הזה אומר שהוא כבר העיר לך על זה."

הוא כיבה את הסיגריה שלו, הביט לרגע באדון ואמר לכרטיסן, "לאדון הזה אין שום זכות להעיר לי. יש לו כרטיס למחלקה השלישית והוא יושב כאן". הכרטיסן בדק את הכרטיס של השני וסילק אותו בבושת פנים. בתחנה, כששניהם יורדים, שואל האדון שסולק מהקרון, "איך ידעת אני לא מהמחלקה הראשונה?" השיב לו, "כי הכרטיס שלך בצבץ מהכיס **וראיתי שהוא בדיוק כמו הכרטיס שלי**".

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת חב, יוסף דהא בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, פנחס חיים אותנה בן חנינה, יחיא בן לוליה, נעימה בת עזריה, כרמלה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, החסיד מנשה בן רחמק, רפאל ואלברט בני קלרה, חכם יהודה בן חנה פתייה, הרב אלעזר בן שמחה, יחזקאל ושמאל בני שמחה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, הרב יורם אברגיל, ישראל בן שמחה סבג, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמני הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה, דוד בן איוה, יעקב בן שרה ברסקה, מרים בת זוהרה, **מן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**